

Mladi Rajko piše.

Beri, zlata mati moja,
Kar ti piše drobna roka
Žalujočega otroka,
Ki ga dobra skrb je tvoja
V mesto véliko poslala,
V šolo ga učiti dala,
Da si glavo bi razbistril
S knjigami razúm si čistil.
Danes god ti svoj praznuješ

In prijatelje gostuješ —
Vender v tem veselji tudi
Tvoje se okó pomúdi
Nad vrsticami v tem listi,
Ki v ljubezni jih jo čisti
Pisal tebi Rajko tvoj,
Ker zdaj god praznuješ svoj:
Rad zlatá bi ti posláł,
Da ga mēni kdo je dáł,

Dobre kaše mere trí
Dal bi in dvanajst gosj,
Tudi raca, velik ptič,
Lepo, pernato vezilo
Dobro bilo bi kosilo —
Pa ubožec nimam nič!
Kar pa svojega imám,
Srčno rad za god ti dam,
Ker smo v šoli se učili,
Da je prvo mej vezili:

Želje so iz dna srcá,
Ki hité mi do Bogá.
On daj vsega ti obilo:
Mastno vsaki dan kosilo,
Dosti pila, dosti jela,
Malo pôsla, malo dela;
Mnogo daj ti srečnih lét,
Pota ti posiplji cvét,
Da po njem ti noga hodi,
Ki v nebesa te privodi!

Modést.

Lojzetu Lamovcu v spomin.

(Umrł dné 30. septembra na Dobrovi pri Ljubljani.)

ič kaj vesélega vam nimam danes povedati, ljubi otročiči. Zadnji čas čujemo iz raznih krajev naše domovine, kako močno razsaja huda bolezen „griza“. Koščena žena s koso, ki hodi za to boleznijo, pa sega ravno najbolj — mej vaše vrste, mladi čitatelji! Glejte, kako res je, kar so vam gospod katehet vže večkrat rekli, da če tudi ste še mladi, se morate toraj tudi vi večkrat spomniti na smrtno uro, vzlasti tedáj, kadar bi imeli kaj napačnega storiti ter ljubega Boga razžaliti. Tudi na Dobrovi je vzlasti pretečenega meseca septembra pomrlo mnogo

šolskih otrok: pri nekaterih hišah kar po dva. Mej drugimi je umrl tudi Lojze Lamovec, učenec v IV. oddelku.

Bil je pokojni Lojzek zal dečko, a še lepša je bila njegova dušica. Seveda vam ne morem vsega lepega o njem povedati, omeniti hočem samó, kako je bil pokojni Lojzek lepega, izglednega vedenja, pa pobožnega srea.

Kaj grdo je, če se otroci iz šole ali cerkve gredé pehajo, kregajo, upijejo itd. Pa žal, da mnogi izmed vas preradi pozabijo, kaj so vam gospodje učitelji v šoli naročili, kako se imate lepo po poti vesti. Rajnkí je bil v tem vsem učencem v lep izgled. Navadno je hodil v šolo sam zá-se, pa tudi iz šole gredé je malo za drugimi zaostajal, da mu ni mogel nikdo nagajati. — Bil je pa naš Lojzek tudi prav pobožen, bogoljuben otrok. Lepo in pobožno je opravljal doma svoje vsakdanje jutranje in večerne molitve. Pri sv. maši pa je bil kakor zamaknjen v sveto opravilo. Tudi v cerkvi si je poiskal tak prostor, da je bil nekoliko bolj sam, da ga niso drugi v pobožnosti motili. Ko je sv. maša minula, precej časa je on še pred oltarjem klečal in pobožno molil. Da, večkrat smo opazili, da ni bilo sploh nobenega človeka več v cerkvi, a Lojzek je še klečal sam in molil. Bog zna, za koga vse je on ljubega Boga prosil? Morebiti tudi za vas, ki se vam mnogokrat tako iz cerkve mudí, da niti ne morete počakati, da bi mašnik v žagrad otišli. Da-si je imel Lojzek do farne cerkve tri četrti ure, vendar ni še celó v mrzlem adventnem času nobenkrat zornic zamudil, takó tudi meseca majnika šmarnične pobožnosti ne. Pač, dvakrat ni bil letos pri šmarnicah; ali kakó je potem tarnal in jokal, ker ga niso mati poklicali; bil je namreč zaspal!

Zaradi tako lepega vedenja in tolike pobožnosti so ga mislili gospod katehet vže letos spustiti k prvemu sv. Obhajilu, da-si je komaj dopolnil 10. leto. A z ozirom na druge učence vendar tega niso storili.

Ko je zbolel za grižo, takój je čutil, da ga v kratkem Bog pokliče v sveta nebesa. Srčno milo prosi sv. Obhajila, katero je tudi prejel z veliko pobožnostjo, kakor tudi sv. poslednje olje. Žareče in lepo mu je bilo obličje; gospod župnik samí niso mislili, da je tukaj kaka smrtna nevarnost, a on je čutil, da ni več daleč oni trenotek. — Še dve želji ima predno zatisne svoje telesne oči: videl bi rad še jedenkrat višnjavo zvezdnato nebo in pa svojega gospoda kateheta! Bili so namreč zadržani, da ga niso mogli samí obhajati. Obe želji sti se mu izpolnile. Oče ponesó bolnega dečka ven na prosto, da še jedenkrat vidi nebeške lučice, ki so mu takó ljubko nasproti žarele in ga vabile v nebeške višave; obiskali so ga pa tudi gospod katehet, ki so rajnkega prisrčno ljubili. O kako se je zveselil dobri deček pri njihovem prihodu! Hudo ga je vilo, pa kakor bi mu bile bolečine zmanjšane, postane popolno miren in vesel. Lepó ga potolažijo, nekoliko pri njem pomolijo, izročé ga v varstvo božje, potem pa se užaljeni zaradi njegovega trpljenja poslové. — Še par dni je trpel voljno udano v božjo voljo, potem pa se je ločila njegova dobra dušica od telesa ter splavala v nebeške višave, po katerih je tako hrepenela. Umrl je v dan 30. septembra, star deset let in dva meseca. Lahko si mislite, otroci ljubi, kako so žalovali pri njegovem grobu njegovi stariši, sorodniki in drugi!

Te vrstice pa sem vam napisal, da bi si tudi vi, čitateljčki moji ljubi, prizadevali tako lepo se obnašati in bogoljubno živeti, kakor pokojni Lojzek, potem

bodete tudi vi jedenkrat tako lepo umrli. Povem naj vam še, da je par tednov na to umrla tudi njegova sestrica Marijca še-le štiri leta stara, a njegova osem let stara sestrica Francika je tudi v velikej smrtnej nevarnosti. Molite zá-njo!

A. I.

Kaj narava pripoveduje otrokom.

(Po Wiedemann-u posl. Anton Brezovnik.)

Jablana.

(Dalje.)

eje in mladike so se mi širile bolj in bolj. Mnogo cvetic in drugih rastlin sem varovala pred pekočimi solnčnimi žarki. Dohajali so popotniki mimo mene, pokladali svojo prtljago pod moje košate veje in odpočivali v hladnej senci pod menój.

Vsako leto meseca maja sem se oblekla v najlepšo praznično oblačilo. Ob tem času postajali so pogostoma stari in mladi, imoviti in ubožni pred menoj in občudovali mojo krasoto. Pogostoma sem slišala, da se je čudil ta ali óni ter dejal: „Oj kako zalo, kako krasno drevo! Cvetočo jablano gledati, to je veselje! Ta cvet, to je nebeško oblačilo. In ta belota, čista kakor sveta nedolžnost! Ta rdečina, žareča se, kakor čista, sveta ljubezen! Oj kako mogočen, kako dobrotljiv je ljubi Bog!“

A ne samó ljudje so me obiskovali, tudi živali majhne in velike so rade pohajale k meni. V vzpomladi sem zibala vesele ptičice. Jedna je lépo žgolela, druga zopet pela vesele pesence ter vsaka po svoje častila Bogá.

Pogostoma mi je zaupal kak ljubezniv ptičji parček svoje gnezdice s čveterimi, peterimi ali še celó šesterimi ljubkimi mladički. Tem sem bila jaz skrbna in zvesta prijateljica. Nosila in zibala sem jih, ko so postajali večji ter jim pustila, da so na mojih rokah veselo frfotali in plesali.

A nihče na tem svetu ni brez sovražnikov. Takó sem jih tudi jaz imela. Po leti so se plazile gole in kosmate gosenice po mojem deblu; zlezle so na moje skrajne veje in objedale moje najlepše in najzdravejše liste. Druge so jih prepredle z nitkami. Listi so se zvili in navadno popadali na tla. V teh zvutih listih so imele moje sovražnice svoje bivališče. Zabubile so se in spale toliko časa v njih, da so kot pisani metulji vzletele iz njih. — Tudi ónih belih metuljev nisem nikoli rada videla na sebi. Znesli so svoja jajčka na moje listke. V kratkem času jih je izvalila solnčna gorkota. Izlezele so iz njih zeló požrešne gosenice ter se mastile ob mojih sočnatih listih. Nič menj nevaren sovražnik mi je bil mali hrostek, ki ga poznate na imé: rilčkar. Ta mi je navrtal moja najlepša jabolka, še predno so bila dozorela ter položil vánje svoja jajčeca. Iz teh jajčec so izlezli nekaki črvički, ki so se redili ob mesu mojega sadja. Ti črvički so postajali vedno večji in so pre-